

měnovou rozlukou na věc učiněných a nebylo přihlíženo k okolnostem, na které strany při uzavření smlouvy v roce 1893 ani pomyslet nemohly. Vyžaduje proto zásada právní poctivosti a obchodní důvěry, by podmínky smlouvy o výkupném byly tak upraveny, by vyhovovaly hospodářským poměrům a skutečné vůli stran v době uzavření smlouvy, z níž lze zřetelně poznati, že strany měly na mysli, by výkupní cena odpovídala svou hodnotou ceně vlastních investičních nákladů, vzniklých při počátečním zařízení podniku nebo při jeho rozšíření s vyloučením nákladů udržovacích a obnovovacích na jsoucí již zařízení (odst. IV. smlouvy). Jest tedy spravedливо, by se žalované firmě za tyto investiční náklady dostalo v nynější měně tolik, kolik svého času před válkou, po případě před měnovou rozlukou v dřívější hodnotnější měně na ně vydala, při čemž jest ovšem dbáti jen jejích vlastních pořizovacích nákladů (Gestehungskosten), t. j. toho, co podnikatelka sama investovala, kteréž náklady byla podle smlouvy povinna žalující obci oznámiti a tato je měla přezkoumati a nelze ovšem hleděti k ceně podniku podle jeho hospodářské výnosnosti při plném průmyslovém provozu. Bylo tedy nižším soudům zjistiti provedené náklady investiční a dle nich určití výkupní cenu v nynější měně, úměrnou dřívější hodnotě provedených investic. Nesejde na tom, že žalobkyně projevila během sporu ochotu zvýšiti výkupní cenu žalované firmě až na skutečnou (věcnou) hodnotu předmětu výkupu (Sachwert), když žalovaná firma s tímto způsobem cenění zařizovacích (investičních) nákladů neprojevila svého souhlasu. Mylným jest též názor žalované firmy, že žalobkyně tím, že projevila ochotu zvýšiti výkupní cenu, ustoupila od smluvních podmínek pro výkup, neboť tím jen připustila účinnost doložky rebus sic stantibus. Bylo proto při určení výkupní ceny postupovati a řídití se ustanoveními smlouvy, jak bylo již výše vzpomenuto. Nepoužila-li žalobkyně svého smluvního práva, by před odevzdáním předmětu výkupu bylo zjištěno, zda budovy a zařízení jsou v dobrém a ku provozu způsobilém stavu, jest souhlasiti s míněním odvolacího soudu, že mlčky (§ 863 obč. zák.) takový stav uznala, když přímo odevzdání věci se domáhala. Posuzuje-li se věc s právního hlediska shora vyčteného, nemá ovšem pro rozhodnutí rozepře důležitosti zjišťovati skutečnou (věcnou) nynější cenu předmětu výkupu, nýbrž jest vyšetřiti vlastní investiční náklady, které má podle smlouvy žalobkyně žalované firmě hraditi a bude tyto se zřetelem ku doložce rebus sic stantibus úměrně přizpůsobiti změněným poměrům, jak již bylo shora dolíčeno. Provedené řízení neposkytuje však potřebného skutkového podkladu ku správnému rozhodnutí rozepře, vyžadujíc doplnění ve směrech výše naznačených, které bude provésti prvním soudem. Bylo proto napadené usnesení odvolacího soudu, zrušující rozsudek prvního soudu a nařizující mu, by dále jednal a znova rozhodl, potvrditi, ovšem z jiných důvodů.

Čís. 6929.

Osoba, částečně zbavená svéprávnosti, jest oprávněna k jednáním pouze v mezích §§ 151 a 246 obč. zák., může nabývati pro sebe

práv, avšak závazky může převzít jen se svolením podpůrce, ustanoveného soudem. Bez jeho souhlasu a bez schválení opatrovnického soudu nemůže udělit plnou moc a nelze jí přiznat právo, by jednala samostatně na soudě s jiným právním zástupcem. (Dovolací) rekurs podaný takovým právním zástupcem do usnesení o povolení dobrovolné dražby, jest nepřipustným.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, R I 197/27.)

K r a j s k ý s o u d schválil podle §u 109 j. n. usnesení okresního soudu, jímž byla povolena dobrovolná dražba nemovitosti Anny L-ové, zbavené částečně svéprávnosti. Rekursní soud k rekursu Anny L-ové napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Anny L-ové.

D ů v o d y:

Stěžovatelka byla usnesením ze dne 22. dubna 1926 pro slabomyslnost částečně zbavena svéprávnosti a byl jí ustanoven podpůrce. Zbavení svéprávnosti posud trvá, neboť její návrh na zrušení byl zamítnut usnesením ze dne 21. ledna 1927 a o její stížnosti do zamítavého usnesení nebylo dosud rozhodnuto. Částečným zbavením svéprávnosti nastává obmezení způsobilosti k jednání. Taková osoba rovná se dospělému nezletilci a obdrží podpůrce (§ 4 řádu o zbav. správ.). Jest tedy oprávněna k jednáním jen v mezích §§ 151 a 245 obč. zák., může nabývat pro sebe práv, avšak závazky může převzít jen se svolením zákonného zástupce (§ 865 obč. zák.). Jediným zástupcem takové osoby jest tedy po zákonu jen podpůrce soudem ustanovený. Bez jeho souhlasu a bez schválení opatrovnického soudu nemůže osoba částečně zbavená svéprávnosti udělit plnou moc a nelze jí přiznat právo, by samostatně jednala na soudě s jiným právním zástupcem. Dovolací rekurs, jenž jest ostatně jen mimořádnou stížností ve smyslu §u 16 pat. o nesp. řízení, podává Anna L-ová právním zástupcem na základě udělené mu dalekosáhlé plné moci ze dne 13. prosince 1926 bez podpůrce, ba proti jeho vůli a proti rozhodnutí opatrovnického soudu, neboť si stěžuje do usnesení o povolení dobrovolné soudní dražby domu č. 2 s pozemky, jež bylo vydáno k návrhu podpůrcově a po vykonaném šetření, průběhem jehož byla též slyšena, z toho důvodu, že Anna L-ová, k hospodaření pro duševní slabost a tělesnou churavost nezpůsobilá, nemohla by tento majetek pro značné dluhy udržeti a mohlo by brzy dojít k exekučnímu prodeji, kdežto při dobrovolné dražbě jest i o její přístřeší s dostatek postaráno. Její dovolací rekurs, podaný jiným právním zástupcem, ale bez souhlasu podpůrcova, ba proti jeho návrhu do usnesení opatrovnického soudu, schváleného již dle §u 109 j. n., nelze tedy uznati za přípustný a bylo jej již z toho formálního důvodu odmítnouti.

Čís. 6930.

Jde o nárok ze správy, nevyhovuje-li dodané zboží smluvně zaručené jakostní podmínce. Lhostejno, že náhrada pro tento případ správy